

РЕШЕНИЕ

№ 4499

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова

Луиза Христова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Ралица Мравкова, като разгледа дело номер **5580** по описа за **2020** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на кмета на район „В.“, СО, чрез юрк. Д., срещу решение № 280883 от 20.11.2019г. на СРС, I го, 49 с-в по гр.д. № 74492 от 2016г., с което е отменена заповед № РВТ16-РД09-180 от 05.10.2016г. на кмета на район „В.“, СО, с която е признато правото на С. Г. Г. – ползвател по §4 от ПЗР на ЗСПЗЗ да придобие собственост върху поземлен имот с идентификатор 68134.1982.1520 в м. „П.“, в.з. „С. – Д. -2част“ с площ от 630 кв.м. и е възложена оценка на имота от независим оценител. С молба от 06.01.2020г. към жалбата се е присъединил и С. Г. Г..

Касаторът кмета на район „В.“, СО твърди, че за имота има влязла в сила КК, в която за собственик е посочена СО и С. Г.. Въз основа на скица от тази карта е издадена процесната заповед на основание §62, ал.3 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Въз основа на нея и протокола на комисията по §62, ал.2 се изработва помощният план. С процесната заповед е установено, че са налице предпоставките по §4а от ПЗР на ЗСПЗЗ. Освен това по делото не са представени доказателства за право на собственост на жалбоподателите. По тези съображения се иска отмяна на въззивното решение. Претендират се разноси. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на адвоката на ответника.

Присъединените към касационната жалба Д. Е. Г., Н. С. Г. и Е. С. Г., като наследници на С. Г. Г., чрез адв. Т., поддържат, че жалбата на манастир „У. Б.“ пред СРС е била

недопустима, защото същият няма собственост върху процесния имот. По тези съображения се иска отмяна на въззивното решение. Претендират се разноси. Правят възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на адвоката на ответника.

Ответникът - манастир „У. Б.“, редовно уведомен, в отговор от 29.01.2020г. сочи, че съдебното решение е правилно като не са налице сочените от касаторите нарушения. За процесният имот няма изработен помощен план и план на новообразуваните имоти. Реституцията на земеделски земи, попадащи в терен по §4 от ЗСПЗЗ в стари реални граници, не може да бъде извършена без наличие на ПП или ПНИ. Навеждат се и доводи за незаконосъобразност на самата заповед като немотивирана и необоснована, издадена при липса на данни дали съществуващата постройка е в обхвата на §1, ал.3 от ДР на ППЗСПЗЗ. Поради това се иска отхвърляне на жалбата. Претендират се разноси по списък.

Заинтересованите страни – П. Б. С. и С. Б. С., редовно призовани, не изразяват становище по жалбата.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава становище за основателност на касационните жалби.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.209 от АПК, вр.чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационните жалби са допустими. Подадени са от лица, имащи право на касационна жалба, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок – на 16.12.2019г., при връчване на съдебното решение на 02.12.2019г. – на кмета на район „В.“, СО, и на 06.01.2020г. - на С. Г. Г. при липса на данни за дата на връчване на съдебното решение. Разгледани по същество, жалбите са неоснователни.

Касаторът С. Г. Г. се легитимира като ползвател на 630 кв.м. пустееща земя в землището на Д., м. Под лифта съгласно удостоверение №1187 от 18.12.1966г. на ИК на СГНС, издадено на основание т.9 и 11 от ПМС № 21 от 31.01.1963г. Видно от констативен протокол от 26.08.1994г. върху имота има подвижен фургон с площ от 12 кв.м. и дървена барака с циментова основа с площ от 9 кв.м.

Ответникът манастир „У. Б.“ претендира собственост на 19,700 дка и 8,20 дка в местността „П.“ съгласно емлячен регистър №22 от 19.01.1993г. - имоти съответно пл. № 44, к.л. № 734 и пл. №11 к.л. № 717,734. В този смисъл е представил удостоверение изх. № ВС-01-2062 от 22.12.2014г. от ОСЗ – О. купел, което му е необходимо за снабдяване със скица и удостоверение по чл. 13а, ал.4-6 от ППЗСПЗЗ за постановяване на решение за възстановяване по ЗСПЗЗ.

Заинтересованите страни П. Б. С. и С. Б. С. като наследници на С. С. Ч. претендират собственост на 2,40 дка в местността „П.“ съгласно удостоверение № 1646 от 18.08.1938г., издадено от VII Кметско представителство на Столично общинско управление, Софийска околия. Имотът е с пл. № 29, к.л. № 734. В този смисъл е представено удостоверение изх. № ВС-01-258 от 06.04.2014г. от ОСЗ – О. купел, което им е необходимо за снабдяване със скица и удостоверение по чл. 13а, ал.4-6 от ППЗСПЗЗ за постановяване на решение за възстановяване по ЗСПЗЗ.

С молба от С. Г. Г. от 09.02.2016г. е поискано кмета на район „В.“ да продаде парцела на молителя. Същата е допълнена с молба от 09.06.2016г., към която е приложено удостоверение от началника на ОСЗ – О. купел, че имота, който Г. владее с пл. № 76

от к.л. 734, местност „П.“, попада върху части от имоти с № 29 и 44 от к.л. №734 по стар кадастрален план, за които има реституционни претенции: за имот № 29 – от наследници на С. С. Ч., а за имот №44 – от манастир „У. Б.“. Приложено е удостоверение за идентичност между имот с идентификатор 68134.1982.1520, от една страна, и имот № 76 и части от имоти № 432 и 433 от к.л. № 734. Видно от скица-извадка от КККР на л.66, в имотът е незастроен. За имота е съставен АЧОС № 3024 от 21.08.2015г.

Молбата е разгледана от комисия при район „В.“, която на свое заседание по протокол №3, т.1 от 12.07.2016г. е уважила молбата, тъй като предоставеното право на ползване по реда на §4 от ПЗР на ЗСПЗЗ преминава в право на собственост при условията на §4а, ал.5 от ПЗР на ЗСПЗЗ. В резултат е издадена процесната заповед по §62, ал.3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ.

При тези обстоятелства първоинстанционният съд е събрал допълнителни писмени доказателства в хода на съдебното следствие. Това са: удостоверение от 07.03.2019г. от ОСЗ – З., от което е видно, че към момента няма изработен помощен план за местността „П.“; списък на собственици на стари кадастрални единици за същата местност, сред които под № 270 фигурира манастир „У. Б.“ за имоти № 11 и 44, а под № 232 – С. С. Ч. за имоти № 22 и 29. Представени са и доказателства за висяща процедура по изработване на План на новообразуваните имоти по §4к от ПЗР на ЗСПЗЗ. Съдът е изслушал съдебно-техническа експертиза, от заключението по която става ясно, имотът на С. Г. Г. попада частично в имоти, заявени за възстановяване от манастир „У. Б.“ и наследници на С. С. Ч.. За тези имоти в стария кадастрален план няма данни за границите, поради което за същите следва да се изработи помощен план. Няма изработен и план на новообразуваните имоти, одобрен със заповед на областния управител.

В оспореното съдебно решение от 20.11.2019г. е прието, че процесната заповед е издадена в противоречие на предвидената в §4к от ПЗР на ЗСПЗЗ процедура, тъй като липсва ПП и ПНИ, които са предпоставка за издаването ѝ. Едва след влизането в сила на ПНИ може да се извършва оценка на земите по §4а от ПЗР на ЗСПЗЗ. Поради това оспорената заповед е отменена.

Настоящият състав съобразява, че става въпрос за процедура по §62, ал.3 от ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ към Постановление № 456 на Министерския съвет от 11 декември 1997 г. за изменение и допълнение на Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи. Същата е приложима за ползватели, които имат права по § 4а и 4б от преходните и заключителните разпоредби на ЗСПЗЗ, но не са ги заявили, и са подали заявление до кмета на общината по местонахождението на имота, а за градовете с районни деления - до кметовете на районите, в срок до 31 януари 1998 г., за придобиване право на собственост върху имот, предоставен за ползване с акт на МС. В случая заявлението е подадено на 09.02.2016г. и с него се иска придобиване право на собственост върху имот, актуван като общински. Съгласно §4а, ал.5 от ПЗР на ЗСПЗЗ когато правото на ползвателя е учредено от посочените в § 4 актове върху общинска или държавна земя, правото на собственост върху която не се възстановява на граждани, ползвателят придобива правото на собственост след като заплати чрез общината стойността на земята по цени, определени от Министерския съвет по реда на ал. 1, съгласно чл. 36, ал. 2, в тримесечен срок от влизането в сила на оценката. Разпоредбата поставя като изрично условие правото на собственост да се придобие

само ако земята не се възстановява на граждани. Това условие съдът намира, че не е налице. Налице са висящи производства по чл. 10 от ЗСПЗЗ за имоти, върху които попада имотът на С. Г. Г.. Тези производства имат преюдициален характер и до приключването им искането на ползвателя не може да бъде процедирано. Още повече, че за заявления, подадени след 31 януари 1998 г., каквото е процесното, действа друг ред за придобиване на собственост по §4а, ал.5 от ПЗР на ЗСПЗЗ. този ред е регламентиран в §4к, ал.1 от ПЗР на сз, според който за земите, предоставени за ползване на граждани въз основа на актове по § 4, се изработват помощен план и план на новообразуваните имоти. Помощният план се изработва, за да се определят границите на имотите, предоставени за ползване, така и на имотите, съществували преди образуването на трудовокооперативните земеделски стопанства и държавните земеделски стопанства. В случая границите на имота, предоставен за ползване, са определени. Видно от заключението на вещото лице, не са определени границите на имотите, за които има реституционни претенции, произнасянето по които, както се посочи по-горе, има преюдициален характер спрямо искането на г-н Г.. Освен това комбинацията от двете претенции се решава само след приемане на план на новообразуваните имоти (чл.18ж, ал.3 от ППЗСПЗЗ). Едва след влизането му в сила се извършва възстановяване, съответно придобиване на правото на собственост върху новообразуваните имоти, за което се издава заповед на кмета на общината.

Неоснователни са доводите на касатора, че влязлата в сила КК за процесния имот е достатъчно основание за издаване на заповед за придобиването му от ползвателя. Това е така, защото в нея не са нанесени имотите на лицата, заявили реституционни претенции. Освен това посочените по-горе разпоредби изискват наличие на ПП и ПНИ, а не кадастрален план, за да се пристъпи към произнасяне по тези претенции, респ. и на тези на ползвателите. Относно техническите изисквания, посочени в цитираните в касационната жалба заповеди на МРРБ, същите не противоречат на този извод, защото помощните планове могат да се изработят въз основа на влезли в сила заповеди по §62, ал.3 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, а не и върху невлезли в сила такива. Както вече се спомена, заявлението на г-н Г. е подадено след изтичане на срока по §61 от ПЗР на ППЗСПЗЗ, поради което след този срок няма как да бъде издадена и заповед по §62, ал.3 от ПЗР на същия правилник. Съдът не споделя и довода, че процесната заповед само удостоверява права по §4а, тъй като с нея се възлага оценка, одобряването на която и заплащането ѝ от ползвателя водят до задължение общината да му прехвърли правото на собственост съгласно §4а, ал.5 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Неоснователни са съображенията на касаторите, че манастир „У. Б.“ и наследници на С. С. Ч. не са доказали правото си на собственост върху имотите, върху които попадат имотът на ползвателя, защото правният им интерес произтича от факта, че са заявили реституционни претенции, а не че са собственици на тези имоти.

Предвид изложеното Решение № 280883/20.11.2019г., постановено по гр.д. № 74492/2016 г., на Софийски районен съд, I ГО, 49 -ти състав, следва да бъде оставено в сила, а жалбите срещу него – отхвърлени като неоснователни.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 800лв., платени в брой съгласно договор за правна защита на л. 32. Основателно се явява възражението за неговата прекомерност с оглед ниската фактическа и правна сложност на делото и разглеждането му в едно съдебно заседание без събиране на доказателства. Поради това и съгласно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

същото следва да бъде редуцирано до минималния размер от 500лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК,
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, XIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 280883/20.11.2019г., постановено по гр.д. № 74492/2016 г., на Софийски районен съд, I ГО, 49 -ти състав.

ОСЪЖДА Столична община и Д. Е. Г., Н. С. Г. и Е. С. Г. да заплатят на манастир „У. Б.“ сумата от 500лв. разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.